

Arrest

nr. 164 035 van 14 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 januari 2016.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu werd het volgende gesteld:

“De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, afgeleid uit het ontbreken van het rechtens vereiste belang. Zij laat gelden dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, omdat zij gelet op de gebonden bevoegdheid die volgt uit artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Het loutere feit dat de verwerende partij in casu over een gebonden bevoegdheid beschikt, leidt niet noodzakelijkerwijze tot de conclusie dat de verzoekende partij geen belang heeft bij het beroep.

Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, “onverminderd meer voordelige bepalingen vevat in een internationaal verdrag”. Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit dat er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen.

Er mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal fundamentele internationaal gevestigde grondrechten of verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna verkort het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het feit dat de verwerende partij in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen.

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten (Op 17/12/2014 werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen). Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid. De verzoekende partij voert in casu geen hogere rechtsnormen aan.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, afgeleid uit het ontbreken van het rechtens vereiste belang, dient te worden aangenomen.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop, voor zover de verzoekende partij aangeeft dat beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hangende is en de Dienst Vreemdelingenzaken aldus op de zaken vooruitloopt, dat deze kritiek feitelijke grondslag mist. De Raad heeft het beroep dat werd ingesteld tegen de beslissing tot niet-inoverwegingname van een asielaanvraag verworpen op 13 februari 2015 bij arrest met nr. 138 533.

Er dient ook op gewezen te worden dat het indienen van een beroep met schorsende werking tegen een beslissing van de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet - hoe dan ook - niet verhindert dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit wordt uitgereikt, doch enkel de gedwongen uitvoering ervan schorst gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht. De bestreden beslissing houdt geen gedwongen terugkeer in naar het land van herkomst.

Een schending van het opgeworpen 'fair play'-beginsel of van het principe van de gelijkheid der wapens kan derhalve niet worden vastgesteld.

Wat de aangevoerde schendingen van de artikelen 7, 74 en 75 van de Vreemdelingenwet betreffen dient er te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat deze schendingen concreet uiteen te zetten zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het beroep lijkt onontvankelijk."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 16 januari 2016 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 1 maart 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 11 januari 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

"VzP stelt dat het in casu gaat over een preventief bevel dat genomen werd terwijl nog een beroep tegen een beslissing van het CGVS hangende was en merkt op dat in het kader van het beroep tegen de beslissing van het CGVS wel hogere rechtsnormen werden ingeroepen. VzP vindt het niet kunnen dat VwP zich verschuilt achter een gebonden bevoegdheid. VzP vindt het evenmin kunnen dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven aan een vreemdeling die nog een schorsend beroep hangende heeft en stelt dat dit toch een beetje Kafkaans is."

2.4. Waar de verzoekende partij stelt dat er geen preventief bevel mag worden genomen, gaat zij volledig voorbij aan de motivering van de beschikking waarin uitdrukkelijk gewezen wordt op artikel 39/70 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij laat de motieven van de beschikking onbesproken. Waar de verzoekende partij thans argumenteert dat ze wel hogere rechtsnormen heeft ingeroepen maar dan wel in het kader van een andere beslissing, dient te worden vastgesteld dat rechtsmiddelen die werden ingeroepen tegen een andere beslissing hoe dan ook niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden. De verzoekende partij betwist niet dat er *in casu* geen hogere rechtsnormen werden aangevoerd tegen de bestreden beslissing

2.5. In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting louter de argumenten uit het verzoekschrift herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 11 januari 2016, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door louter te refereren naar het zogenaamd hangend asielberoep – waarvan reeds in de beschikking werd vastgesteld dat het niet langer hangend is - kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking *d.d.* 11 januari 2016 opgenomen grond.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het rechtens vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend zestien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU